

HELEN HOANG

*Ecuatia
inbirii*

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA BUZOIANU

CORINT
BOOKS
—2020—

— **S**TELLA, ȘTIU CĂ NU ÎȚI PLAC SURPRIZELE. PENTRU A-ȚI comunica așteptările noastre, dar, în același timp, pentru a-ți acorda o perioadă de timp rezonabilă, ar trebui să știi că suntem pregătiți să avem nepoți.

Privirea Stellei Lane sări de la micul dejun spre chipul îmbătrânit cu grație al mamei sale. O umbră de machiaj discret atrăgea atenția spre o pereche de ochi cafenii, gata de atac. Nu era un semn bun pentru Stella. Când mamei îi încolțea în minte o idee, devenea ca un bursuc agresiv – gata de atac și perseverent, însă fără mârâituri și blană.

— O să țin minte, răspunse Stella.

Șocul fu imediat înlocuit de gânduri rapide și pline de panică. Să aibă nepoți însemna bebeluși. Și scutece. Munți de scutece. Scutece pline. Iar bebelușii plângeau, cu urlete de vrăjitoare malefice, pe care nici cele mai bune căști antifonice nu ar fi putut să le acopere. Oare cum puteau să plângă atât de tare și de mult, fiind atât de mici? Mai mult decât atât, ca să aibă bebeluși, presupunea să aibă și soț. Dacă avea soț, înseamnă că trebuia mai întâi să fi avut iubit. Ca să aibă iubit, trebuia să meargă la întâlniri. Iar întâlnirile conduceau la *sex*. Stella se cutremură.

— Stella, draga mea, ai 30 de ani. Ne îngrijorează faptul că încă ești singură. Ai încercat să intri pe Tinder?

Stella apucă paharul cu apă și luă o gură zdravă, înghițind din greșeală și un cub de gheață. După ce își dresese glasul, reuși să răspundă:

— Nu, n-am încercat.

Numai gândul la Tinder – și la întâlnirile pe care ar fi trebuit să ți le faciliteze – o făcea să transpire abundant. Ura tot ce însemna o întâlnire: abaterea de la rutina ei comodă, conversațiile care erau când stupide, când dificile și, nu în ultimul rând, *sexul*...

— Mi s-a oferit o promovare, spuse ea, sperând să-i distragă mamei atenția.

— Încă una? o întrebă tatăl ei, lăsând jos ziarul *Wall Street Journal* cât să i se vadă rama subțire a ochelarilor. Abia ai fost promovată acum șase luni. Asta e fenomenal!

Stella se animă imediat și se îndreptă de spate pe marginea scaunului.

— Cel mai nou client al nostru – un comerciant online foarte cunoscut, al cărui nume nu ți-l pot dezvălui – ne-a furnizat cea mai mare colecție de date, iar eu mă pot juca cu ele toată ziua. Am creat un algoritm care să îi ajute cu sugestiile de achiziții. Se pare că funcționează mai bine decât s-au așteptat.

— Când intră în vigoare promovarea? o întrebă tatăl ei.

— Păi...

Sosul olandez și gălbenușul de ou de pe chiftelele ei cu crab se amestecaseră, iar ea încercă să separe cu vârful furculiței cele două lichide galbene.

— Nu am acceptat promovarea. Era o poziție de director econometrician, care presupunea să am cinci oameni în subordine și mult mai multă interacțiune cu clientul. Eu nu vreau decât să lucrez cu datele.

Mama ei îi desconsideră afirmația cu o mișcare neglijentă a mâinii.

— Începi să te plafonezi, Stella. Dacă ai de gând să refuzi noile provocări, nu vei mai putea să-ți îmbunătățești abilitățile de comunicare. Și, apropo de asta, nu e niciun coleg la tine în companie cu care ți-ar plăcea să ieși?

Tatăl ei lăasă ziarul deoparte și își încrucișă mâinile peste burta lui rotundă.

— Chiar așa, ce zici de băiatul acela, Philip James? Părea destul de simpatic, atunci când l-am cunoscut, la ultima petrecere pentru angajați organizată de compania ta.

Mâinile mamei zburară către gură, ca niște porumbei care se năpusteau peste niște firimituri de pâine.

— Ah, cum de nu m-am gândit la el? Este așa de politicos! Și arată bine.

— Da, presupun că e OK.

Stella își trecu degetele peste condensul de pe paharul ei cu apă. Sincer, se gândise și ea la Philip. Era încrezut și necioplit, însă vorbea deschis. Ea chiar aprecia genul acesta de persoane.

— Mi se pare că are niște tulburări de personalitate.

Mama ei o mângâie pe mână. După ce termină, în loc să și-o așeze înapoi în poala ei, își ținu degetele peste ale Stellei.

— Atunci poate că v-ați potrivi perfect, draga mea. Dacă și el are probleme pe care trebuie să le depășească, ar putea să înțeleagă mai bine faptul că ai sindromul Asperger¹.

Deși cuvintele fuseseră spuse doar ca fapt divers, în urechile Stellei sunară nefirești și asurzitoare. O privire fugară spre mesele alăturate de pe terasa restaurantului o asigură că nimeni nu auzise discuția, apoi Stella se uită fix la mâna așezată

---

¹ Tulburare comportamentală din spectrul autist care se caracterizează prin comportament repetitiv ce afectează capacitatea de a comunica.

deasupra mâinii ei și se abținu din răspuseri să nu și-o smulgă de acolo. Atingerile spontane o iritau, iar mama ei știa foarte bine asta. O făcea ca să o oblige să se „acomodeze”. Însă, de obicei, nu reușea decât să o enerveze și mai tare. Oare era posibil ca Philip să înțeleagă asta?

— O să mă gândesc serios la el, îi răspunse Stella, și chiar asta avea de gând.

Detesta minciuna și minciuna prin omisiune, chiar mai mult decât sexul. Și, la urma urmei, voia ca mama ei să fie mândră de ea și fericită. Indiferent ce ar fi făcut, Stella nu reușea să pară o femeie de succes în ochii mamei sale și, totodată, nici în propriii ei ochi. Știa cu certitudine că un iubit avea să rezolve asta. Însă problema era că nu reușea nici în ruptul capului să țină un bărbat lângă ea.

Mama îi zâmbi larg.

— Excelent! Următoarea cină caritabilă pe care o voi organiza este peste două luni și mi-aș dori ca de data asta să vii însoțită. Mi-ar plăcea ca domnul James să vină cu tine, însă, dacă nu se poate, găsesc eu pe cineva.

Stella își țuguie buzele. Ultima ei experiență sexuală fusese cu unul dintre bărbații pe care mama ei îi convinsese să se întâlnească cu ea. Arăta bine, trebuia să recunoască asta, însă, o derutase cu simțul umorului. El fiind investitor, iar ea economist, ar fi fost de înțeles să aibă multe în comun, însă el preferase să nu discute despre muncă. Dorise, în schimb, să vorbească despre politici de companie și tactici de manipulare, ceea ce o zăpăcise atât de tare, încât era convinsă că întâlnirea fusese un eșec.

Când o întrebase direct dacă vrea să facă sex cu el, o prinsese complet cu garda jos. Pentru că nu-i plăcea deloc să refuze, acceptase. Se sărutaseră, lucru care ei nu-i plăcuse. Avea gust de miel, ceea ce mâncase la cină. Ei nu-i plăcea mielul.

I se făcuse greață de la parfumul lui, iar el o atinsese peste tot. Corpul ei înțepenise, așa cum se întâmpla de obicei când ajungea în situații intime. Până să își dea seama ce se întâmplă, el terminase. Aruncase prezervativul folosit în coșul de gunoi de lângă biroul din cameră, lucru care pe ea o deranjase; cu siguranță ar fi trebuit să știe că astfel de gunoaie se aruncau în baie, nu-i așa? Apoi îi spusese ca trebuie să se mai relaxeze și plecase. Nici nu voia să își imagineze cât de dezamăgită ar fi fost mama ei dacă ar fi aflat ce dezastru era fiica ei în relațiile cu bărbații.

Iar acum mama ei mai voia și nepoți.

Stella se ridică în picioare și își luă geanta.

— Am nevoie să mă duc la serviciu.

Deși finalizase înainte de termen toate proiectele la care lucra, *nevoia* era cuvântul potrivit pentru ceea ce simțea. Munca o fascina și o ajuta să-și canalizeze toată energia acumulată în creier. De asemenea, era terapeutică.

— Bravo, fata mea! o încurajă tatăl ei, ridicându-se și netezindu-și cămașa de mătase în stil hawaiian înainte să o îmbrățișeze. În scurt timp vei ajunge directorul companiei.

În timp ce îl îmbrățișa – nu o deranjau atingerile atunci când ea era cea care le iniția sau când avea suficient timp să se pregătească mental pentru asta – inspiră mirosul familiar al loțiunii după ras pe care tatăl ei o folosea. De ce nu puteau fi toți bărbații la fel ca el? O considera frumoasă și inteligentă, iar mirosul lui nu îi provoca greață.

— Edward, știi că munca ei este o obsesie nesănătoasă. Nu o mai încuraja, interveni mama, înainte să-și îndrepte din nou atenția către Stella și să scoată un oftat adânc de mamă. În weekend ar trebui să ieși cu prietenii în oraș. Dacă ai cunoaște mai mulți bărbați, cu siguranță l-ai găsi pe cel potrivit.

— Și eu mi-aș dori să lucrez, îi șopti tatăl, sărutând-o ușor pe tâmplă.

Stella clătină din cap spre el în timp ce se lăsa îmbrățișată și de mama sa. Șiragul omniprezent de perle al acesteia i se lipi de piept, iar parfumul de Chanel No. 5 o învălui. Toleră mirosul înecăcios timp de trei secunde lungi, apoi se retrase.

— Ne vedem weekendul următor. Vă iubesc! Pa!

Flutură din mână înspre ei, după care părăsi restaurantul sofisticat din centrul orașului Palo Alto și păși pe trotuarele străjuite de copaci și magazine exclusiviste. Traversă trei străzi înșorite până să ajungă la clădirea joasă de birouri care găzduia locul ei preferat din lume: biroul. Fereastra de la etajul al treilea, din colțul din stânga al clădirii, îi aparținea ei.

Încuietorea ușii principale se deschise cu un clic atunci când ea ridică geanta până la senzor, după care intră grăbită în clădirea goală, bucurându-se de ecoul solitar al tocurilor ei pe marmură, în timp ce trecu prin fața biroului liber de la recepție și urcă în lift.

Odată ajunsă în birou, începu rutina ei preferată. Mai întâi deschise calculatorul și introduse parola pe ecranul de logare. În timp ce toate programele din calculator se trezeau la viață, Stella își băgă geanta în sertarul biroului și merse la bucătărie să își umple cana cu apă. Își dădu jos pantofii și îi puse la locul lor obișnuit, sub birou. Apoi se așeză.

Deschide, parolă, geantă, apă, pantofi, așezat. Mereu în această ordine.

Sistemul de Analiză Statistică, cunoscut și sub numele de SAS, se încarcă automat, iar cele trei monitoare de pe birou se umplură cu șiruri de date. Achiziții, click-uri, ore de conectare, tipuri de plăți – în mare parte lucruri simple. Însă care îi comunicau mai multe lucruri despre oameni decât putea afla de la ei înșiși. Își întinse degetele și le puse pe tastatura neagră ergonomică, nerăbdătoare să se cufunde în munca ei.

— O, bună, Stella, m-am gândit eu că tu ești.

Ea privi peste umăr și tresări la apariția neinvitată a lui Philip James, care se ițise în cadrul ușii. Părul lui negru tuns foarte scurt îi evidenția maxilarul pătrășos, iar tricoul polo îi stătea mulat pe piept. Arăta revigorat, sofisticat și inteligent – exact genul de bărbat pe care părinții ei îl voiau lângă ea. Iar el tocmai o surprinsese lucrând de plăcere într-o zi de weekend.

Obrajii i se îmbujorară, iar Stella își aranjă ochelarii pe vârful nasului.

— Ce faci aici? îl întrebă ea.

— A trebuit să iau ceva ce am uitat ieri.

Scoase o cutie dintr-o pungă de cumpărături și i-o arătă. Stella apucă să vadă în treacăt cuvântul *TROJAN*¹ scris cu litere majuscule.

— Weekend plăcut! Eu sigur voi avea.

Micul dejun cu părinții îi reveni în minte. Nepoți, Philip, perspectiva de a avea și mai multe întâlniri, să devină o femeie de succes. Își linse buzele și se grăbi să spună ceva, *orice*.

— Chiar aveai nevoie de un pachet economic cu din alea?

Rânji așa cum făcea de obicei, însă personalitatea sa enerwantă fu îndulcită de șirul de dinți puternici și albi pe care îi dădu la iveală.

— Sunt foarte sigur că voi avea nevoie de jumătate dintre ele chiar în seara asta, din moment ce noua stagiară a șefului m-a invitat în oraș.

Stella rămase surprinsă, chiar dacă nu-i stătea în fire. Fata nouă părea așa de timidă! Cine ar fi crezut că, de fapt, era o tipă îndrăzneată?

— La cină?

— Și cred că mai mult decât atât, se laudă el, făcându-i cu ochiul lui căprui.

---

¹ Marcă de prezervative.

— De ce ai așteptat să te invite ea în oraș? De ce nu ai invitat-o tu primul?

Stella rămăsese cu impresia că bărbaților le plăcea să facă ei primul pas în asemenea situații. Oare se înșela?

Cu mișcări nerăbdătoare, Philip îndesă teancul imens de prezervative Trojan înapoi în sacoșă.

— Abia a terminat facultatea. Nu am vrut să fiu acuzat că îi răpesc copilăria. Pe lângă asta, îmi plac fetele care știu ce vor și au inițiativă... mai ales în pat. O măsură cu privirea din cap până în picioare, zâmbind de parcă ar fi putut să o vadă prin haine, iar ea se încordă stânjenită. Ia spune-mi, Stella, tu mai ești virgină?

Ea se întoarse către ecranele calculatorului, însă datele refuzau să aibă sens. Cursorul de pe ecranul de programare clipi.

— Nu că ar fi treaba ta, însă nu, nu sunt virgină.

El intră în birou, se sprijini cu șoldul de pupitrul ei și o privi sceptic. Ea își aranjă ochelarii, deși nu era nevoie.

— Așadar, starul nostru econometrician „a mai făcut-o”. De câte ori? Trei?

Sub nicio formă n-avea să îi confirme că tocmai ghicise.

— Nu e treaba ta, Philip.

— Pun pariu că nu faci decât să zaci acolo și să enumeri recursivități liniare în timp ce tipul își vede de treabă. Am dreptate, domnișoară Lane?

Cu siguranță Stella ar face-o dacă ar găsi o cale să-și implanteze câțiva gigabiți de date în creier, însă mai bine ar muri decât să recunoască așa ceva.

— Ascultă un sfat de la cineva cu experiență: ai nevoie de practică. Dacă o să devii mai pricepută, o să îți placă mai mult, iar când o să îți placă mai mult, bărbații *te vor plăcea* și ei mai mult. Bucură-te de săptămâna ta nesfârșită!

Philip se dezlipi de biroul ei și se îndreptă către ușă, cu punga de prezervative bălăngănindu-se obraznic într-o parte.

Imediat ce el plecă, Stella se ridică și închise ușa, folosind mai multă forță decât ar fi fost nevoie. Ușa se trânti cu un zgomot puternic și inima îi sări din piept. Își trecu mâinile transpirate peste fusta creion, încercând să își controleze respirația. Se așeză înapoi la birou, însă era prea agitată ca să facă mai mult decât să se uite fix la cursorul care clipea.

Oare Philip avea dreptate? Oare îi displăcea sexul pentru că nu se pricepea? Oare chiar să fi fost repetiția mama învățaturii? Ce concept amăgitor! Poate că sexul era doar o altă chestie interpersonală în care trebuia să investească eforturi suplimentare, la fel ca eticheta, conversația obișnuită și contactul vizual.

Dar cum, mai exact, ar fi putut cineva să exerseze sexul? Nu era ca și cum bărbații se aruncau pe ea așa cum, aparent, săreau femeile pe Philip. Atunci când reușea să se culce cu un bărbat, lui îi pieria extrem de repede cheful din cauza lipsei ei de experiență, încât o dată era suficientă pentru amândoi.

Totodată, trăia în Silicon Valley, regatul geniilor în tehnologie și al oamenilor de știință. Burlacii disponibili erau, cel mai probabil, la fel de jalnici la pat ca ea. La cât era ea de norocoasă, s-ar fi culcat cu o parte din ei statistic semnificativă și nu s-ar fi ales cu nimic altceva decât dureri inghinale și boli cu transmitere sexuală.

Nu, Stella avea nevoie de un profesionist.

Pe lângă faptul că aveau certificate medicale care atestau că nu erau purtători de vreo boală, mai aveau și recomandări. Sau, cel puțin, așa presupunea ea. Așa ar fi făcut ea lucrurile dacă s-ar fi ocupat de genul ăsta de afacere. Bărbații obișnuiți erau motivați de lucruri ca personalitatea, umorul și sexul

fierbinte – lucruri pe ea care nu le avea. Profesioniștii erau motivați de bani. Și, întâmplător, Stella avea o grămadă de bani.

În loc să lucreze la setul ei nou-nouț de date, Stella deschise o pagină de internet și căută pe Google „Escorte masculine în zona California Bay.”

Nota autoarei

Prima dată când am auzit despre autism înalt funcțional, cunoscut anterior ca sindromul Asperger, a fost într-o discuție particulară cu educatoarea fiicei mele. Am rămas șocată de sugestia ei. Deși fiica mea era un copil greu de controlat, atitudinea ei nu se potrivea deloc cu ideile mele preconcepute despre persoanele cu autism. În ochii mei, ea a fost întotdeauna așa cum trebuia să fie: drăgălașă, dar foarte extrovertită. Am ajuns acasă și am făcut cercetări rapide pe internet, iar ceea ce am descoperit nu părea să semene cu trăsăturile fiicei mele. Ca să mă asigur, le-am cerut părerea membrilor familiei și medicului ei, iar răspunsul a fost unanim: nu era autistă. În mod sigur aveau dreptate, așa că am lăsat-o baltă.

Cel puțin, așa am crezut. Eu, persoana reală, am abandonat această idee, însă scriitoarea din mine era fascinată. Mereu am avut în minte o variantă masculină a protagonistei din *Frumușica*, dar nu puteam să îmi dau seama de ce o femeie frumoasă și de succes ar angaja o escortă. O trăsătură autistă din cercetările mele rapide pe internet mi-a atras atenția: dificultăți de comportament în societate. Era un aspect cu care puteam empatiza și un motiv convingător pentru a angaja o escortă. Dacă eroina mea ar fi fost autistă, așa cum fiica mea nu era? Trebuia să aflu mai multe despre asta.

Am început să mă informez mai mult și am descoperit un lucru extrem de interesant: există cărți scrise special pentru *femei* autiste. De ce ar avea nevoie femeile de cărți special concepute pentru ele? Suntem oameni cu toții. Credeam că bărbații și femeile ar fi trebuit să fie la fel. Am cumpărat cartea *Aspergirls* scrisă de Rudy Simone.

Cel mai ciudat sentiment m-a cuprins atunci când am început să o citesc, și a devenit din ce în ce mai puternic pe măsură ce m-am adâncit în lectură. Aparent, există o diferență majoră între modul în care autismul se manifestă la bărbați și la femei. Toate informațiile pe care le citisem anterior descriau perfect *bărbații* autiști, dar multe femei autiste, dintr-o varietate de motive, își *maschează* stângăcia și își *ascund* trăsăturile de autism pentru a se integra mai bine în societate. Chiar și obsesiile și interesele noastre sunt, în general, adaptate pentru a fi acceptabile din punct de vedere social, cum ar fi caii și muzica în loc de numerele de înmatriculare care încep cu cifra trei. Din această cauză, adesea, femeile nu sunt diagnosticate sau sunt diagnosticate mai târziu în viață, frecvent după ce propriii lor copii primesc diagnostice. Femeile cu sindromul Asperger există în ceea ce oamenii numesc „partea invizibilă a spectrului autist”.

În timp ce citeam cartea lui Rudy Simone, am început să îmi analizez propria copilărie și să îmi amintesc o multitudine de lucruri minore. De exemplu, cum cineva de la școală mi-a spus că expresia mea facială este înfricoșătoare și, după aceea, am petrecut ore întregi exersând-o în oglindă. Sau cum, uneori, îmi petreceam ziua imitând manierele și felul de a vorbi al verișoarei mele preferate, deoarece ea era populară și în mod sigur acela era comportamentul ideal, doar că era *foarte obositor*. Sau cum obișnuiam să bat cu degetele în obiecte, pe tiparul unu-trei-cinci-doi-patru, în mod repetat, atunci când eram

agitată sau plictisită, dar mi-am dat seama că asta îi enerva pe cei din jur, așa că am început să o fac cu dinții, astfel încât nimeni să nu poată vedea sau auzi; acum am parodontoză în fază incipientă, dar tot nu mă pot opri. Sau obsesia pentru George Winston, care m-a făcut să învăț singură să cânt la pian la o vârstă foarte fragedă, iar după zeci de ani încă este la fel de puternică. Sau, sau, sau...

Ceea ce a început ca o simplă cercetare pentru o carte a devenit o călătorie a descoperirii de sine. Am aflat că *nu sunt singură*. Există și alte persoane *la fel ca mine* și, probabil, și fiica mea. În timp ce am căutat și, în cele din urmă, am obținut un diagnostic (la 34 de ani), Stella, eroina mea autistă, s-a născut în paginile cărții. Nu mi-a fost niciodată atât de ușor să conturez un personaj. O cunoșteam îndeaproape. Mi-a venit din inimă. Nu a trebuit să-mi filtrez gândurile pentru a o face acceptabilă din punct de vedere social, ceea ce am făcut, în mod inconștient, toată viața. Iar această libertate mi-a permis să-mi găsesc vocea. Înainte de asta, mă foloseam de stilul altor autori pentru a încerca să fiu altcineva. Când am scris *Ecuția iubirii*, am devenit eu însămi și am rămas așa. Uneori, în loc să te limiteze, un diagnostic te poate elibera. Cel puțin, asta s-a întâmplat în cazul meu. Am început terapia, pentru a mă ajuta să fac față problemelor despre care nu știam că sunt comune persoanelor ca mine.

Acestea fiind spuse, simt nevoia să subliniez faptul că fiecare persoană din spectrul autist are propriile experiențe, deficiențe, puncte forte și puncte de vedere. Experiența mea (și, prin urmare, a Stellei) este doar una din multe altele, și nu poate fi considerată „standard”. Nu există o experiență standard.

Pentru cei interesați, am găsit următoarele resurse privind tulburarea de spectru autist și sindromul Asperger, care sunt informative, dar nu plictisitoare:

Aspergirls, de Rudy Simone (se adresează femeilor)

Everyday Aspergers, de Samantha Craft (se adresează femeilor)

Look Me in the Eye, de John Elder Robison

De ce sar. Însemnările unui băiat de 13 ani cu autism, de Naoki Higashida

Videoclipuri pe YouTube cu psihologul clinician Tony Attwood

Asociația Femeilor Autiste ([facebook.com/autisticwomenassociation](https://www.facebook.com/autisticwomenassociation))

Toate cele bune,
Helen Hoang